

έλεγα, και ταξίδενα με τις ώρες φυλακι-
σμένος στις έξι χορδές. Ήταν το αναση-
κωμένο μαντήλι στο μέτωπο της γιαγιάς
μου, από τη μια, κι από την άλλη οι φίλοι
μου με τα συγκροτήματα που παίζανε και
εγώ καθηλωμένος στον δισταγμό. Τι με-
γάλα για μένα τι ακατόρθωτα φάνταζαν!

Κάποτε τράβηξα άλλον δρόμο, όμως
κάτι θυμόμουν... Σπούδασα για φαρμα-
κοποιός. Όμως οι φωνές, οι φωνές, όπως οι
παραμορφωμένες μελωδίες από τα ανοι-
χτά παράθυρα τα απογεύματα στην γει-
τονιά, κάτι αφήνανε στο κορμί μου. Μία
ουσία από αλλού. Νόμιζα πως ήταν τα
πρόσωπα των κοριτσιών. Δεν ήταν! Ήταν
κάτι σαν αύρα που ερχόταν από το σύμπαν
και είχε κάτι από όλα: βλέμματα, μοναξιά
ανάγκη για γοητεία και για μοίρασμα...

Να φύγω να φύγω από δω. Αλλού, αλ-
λού είναι η πατρίδα μου!

Θαύμαζα τους ποιητές που ψέλνανε αγ-
γελικά πάνω από ουράνια κάρα. Σαν του
παππού!.. Θαύμαζα τους μουσικούς που
ζωντανεύανε αυτήν την πολιτεία.

Σούλης Λιάκος

ISBN: 978-960-****-**-*

ΣΟΥΛΗΣ ΛΙΑΚΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΟΨΕΩΣ

καλντερίμι

ΣΟΥΛΗΣ ΛΙΑΚΟΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΟΨΕΩΣ

(τριάντα τρεις ανάσες)

καλντερίμι

Γεννήθηκα και μεγαλώνω στην Βέροια.
Στοιχειώνω κοντά της, της κρύβομαι,
αλλά κάθε τόσο οι μυθικοί βασιλείς της
με ανακαλύπτουν, και μου αναθέτουν μια
αποστολή. Κατάλαβα, λέω, θέλουν να
σαρκωθούν αυτοί, να γίνει το άυλο υλικό
και εγώ να αναληφθώ.

Φωνές με ζώνουν, φωνές μυστήριες από
παντού. Τι ζητάω εγώ σε τέτοια μέρη;

Φοβάμαι και ορμάω πίσω στην γειτονιά
που γεννήθηκα, κάπου κοντά στο γήπεδο.
Αφουγκράζομαι τα απογεύματα από τα
ανοιχτά παράθυρα τις παραμορφωμένες
μελωδίες. Ξεχωρίζω την «Μαχαρανή»,
τα «Ηλιοβασιλέματα», τον «Υμηττό»,
τον Τσιτσάνη, τον Καζαντζίδη, τις χο-
ρωδίες του Σίμωνα Καρρά, τον «...ραδι-
οφωνικό σταθμό της Άγκυρας!» που 'λεγε
η μάνα μου με καμάρι, τους αμανέδες
των προσφύγων. Ξεχωρίζω και ένα χέρι
που κρατούσε ένα πολύτιμο αχ, και προ-
σπαθούσε να το ακουμπήσει με ευλάβεια
και προσοχή πάνω στην ψυχή μου. Άαα!
Ήταν και οι ψαλμωδίες του παππού που
ερχόταν να μας δει πάνω στο κάρο με το
άλογο: «ω άμμος της θαλάσσης» «του λί-
θου σφραγισθέντος». Ήταν και τα γλυκά
πρόσωπα των κοριτσιών που δεν έβρισκα
τρόπο να τα φτάσω. Ήταν η μεγάλη Πα-
ρασκευή στον Άγιο Αντώνη με τις κλεφτές
ματιές και εκείνη η ακαθόριστη ερωτική
νοσταλγία που με τα χρόνια γίνηκε καυτή
ανάσα, και δρόμος χωρίς επιστροφή.

Άαα! Θα' ναι τα τραγούδια ο τρόπος,